

бимитѣ писатели. Повече отъ това, което слушате да ви се говори е станало преди много години. Кой го е запазил да не се забрави?—Азъ. Азъ го пазя и разказвамъ на всички. Азъ зная всичко, що става по свѣта. Азъ отварямъ на слѣпитѣ очитѣ. Правя човѣка уменъ и богатъ съ разумъ и добрини.

— Но нѣма ли да остарѣешъ?

— Не! Всичко записано въ мене запазва своята младостъ и свежестъ.

— Има ли лоши между васъ, книгитѣ?

— Има. Пази се отъ тѣхъ, не ги чети!

— Разбрахъ, защо те хвалятъ толкозъ много. Обикнахъ те и азъ. Ще изпълнявамъ молбата ти—да те пазя и уважавамъ.

Разбрахъ, че ти си най-добриятъ и вѣренъ приятель.

Ч Е Т И А, Б Е I

Подъ клонестъ джбъ, на сѣнка, говедарче
опърпано седнало бѣ,
очи вперило въ вехтичко букварче.

— Какво четешъ ти, миличко другарче?
— Чета а, бел

— Чети, чети! То слѣпото окато
прави; то дава умъ, момче!

Чети! Туй дребно нѣщичко е злато;
за малко трудъ дарява то богато.
— Чети а, бел

То слънце е. И срамъ за оногова,
кой живъ се въ мрака погребе!
Чети! Чрезъ него ти ще станешъ нова
и силна тварь, за бой въ свѣта готова.
— Чети а, бел

Ти малко си, но трудъ те чака тука.
Безъ трудъ не може днесъ, момче!
При мишци силни прибави наука —
и ти ще имашъ ключа за сполука...
— Чети а, бел

Иванъ Вазовъ.

П Ъ С Е Н Ъ Н А К Н И Г И Т Ъ .

Ний на всички служимъ съ радость,
безъ награда за труда;
ние сме пълни съ вѣчна младостъ,
носимъ свѣтлина въ свѣта.

Който нази не обича,
който нази не чете,
самъ той себе си обрича
въ мракъ да бжде и умре.

Ний на всички служимъ съ радость,
безъ награда за труда;
ние сме пълни съ вѣчна млрдостъ,
носимъ свѣтлина въ свѣта.

Косе - Босе.

ИЗЪ „РИБНИЯ БУКВАРЪ“

„Малко хортувай, много слушай, заради това имашъ
една уста и две уши.“

* * *

„Ако излъжешъ единъ пжтъ, не ти вѣрватъ втори
пжтъ.“

* * *

„По-добре приятель вѣренъ, а не камъкъ безцененъ.“

НАЙ-ГОЛЪМОТО БОГАТСТВО.

Скжпи деца,

Знаете ли, че вие можете да се радвате на едно богатство, за което ние, азъ и моитѣ връстници, когато бѣхме на вашитѣ години, не сме могли и да мечтаемъ дори? Това богатство сж хубавитѣ детски книги и списания, които днесъ се пишатъ и издаватъ за васъ на чудно хубавия български езикъ.

Тия книги и списания се списватъ отъ видни наши писатели и учители, които съ това си дѣло показватъ, колко много ви обичатъ и колко мнопо тѣ се грижатъ за васъ.

Затова, деца, вамъ се полага да бждете благодарни за тия грижи и обичъ и да се отплатите, като се отнасяте съ признателностъ и уважение къмъ тия, които пишатъ за васъ и къмъ книгитѣ, които получавате. Помнете имената на нашитѣ писатели, щадете книгитѣ и списанията, които получавате!

Колко е хубаво всѣко дете да си има подредена, чиста лавица или шкафче за книги: така ще почните да си образувате ваша собствена библиотечка, която ще расте непрестанно въ брой на книги и, когато станете голѣми, ще притежавате едно незамѣнимо богатство. Книгата е учителъ, приятель, съветникъ и утешитель. Тя е най-голѣмото богатство.

† Проф. Д-ръ Ас. Златаровъ.

ТРОГАТЕЛНА ИСТОРИЯ СЪ ЕДНА КНИГА

Това се случи много отдавна. Бѣхъ ученикъ въ III отдѣление.

Нея година зимата почна рано.

Северниятъ вѣтъръ, който отъ всички вѣтрове най-много духа въ нашия край, за нѣколко дни вжтре—превърна земята на чукань.

Замръзна всичко, а слънцето го нѣмаше никакво. Хора и добитъкъ не смѣяха да се покажатъ на вѣнъ...

Когато следъ нѣколко дни баща ми, който бѣ насбралъ студа на дългия пжтъ, се върна на село—като подаръкъ той ми донесе една книга, съ тънки червени корици. Помня, че той, който вѣнъ отъ родителскитѣ добродетели, имаше и тая черта, че бѣ любознателенъ—разказа, какъ и защо бѣ му я продалъ оня книжаръ въ голѣмия градъ, колко пари е далъ и каква история се разправяла въ нея.

— Историята била истинска!—каза баща ми, като ми я даде. — Вземи я, ти ще ни я четешъ, а ние съ майка ти ще слушаме.

Тази първа прочетна книга, която попадна у дома, бѣ повестъта на В. Друмевъ—„Нещастната фамилия“.

Нѣмаше що—вечеръта, следъ като презъ деня баща ми си бѣ отпочиналъ и наспалъ, майка ми сне лампата на скомена, двамата седнаха покрай печката, а азъ като легнахъ по коремъ и разтворихъ книгата—зачетохъ съ опитността на ученика отъ III отдѣление.

Още първитѣ страници азъ се натжжихъ, а майка ми и баща ми сплакваха вече съ сълзи на очи нещастната Рада. А като дадохъ свобода на чувствата си—заплакахъ и азъ. Кждето и да бѣхъ стигналъ, трѣбваше да спра. Четенето трѣбваше да се отложи за другъ пжтъ.

Тази нощъ къмъ прочетенитѣ трогателни страници отъ книгата, баща ми прибави нѣкои страхотии отъ турско време, спомени за които бѣ запазилъ до днесъ.

Тѣй привърши оная вечеръ на моето първо литературно четене въ село. И пожеже книгата трѣбваше да бжде изчетена—плачоветѣ, сълзитѣ, вайканията продължиха и презъ следващитѣ нощи.

Споменътъ за тая трогателна история, съ първата прочетна книга—остана за винаги въ менъ.

Вичо Ивиновъ.